

РЕШЕНИЕ

№ 1276

гр. София, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-9 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Св. Шипковенска

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разглежда докладваното от Елена Св. Шипковенска Гражданско дело № 20211100107748 по описа за 2021 година

Предмет на производството са пасивно субективно съединени отрицателни установителни искиове с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК и искане с правна квалификация чл. 537, ал. 2 ГПК. Образувано е въз основа на искова молба на ищецът „П.И.“ ЕАД против ответниците Д. М. В. и А. И. В., с която ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае със сила на пресъдено нещо, че ответниците Д. М. В. и А. И. В. не са собственици на недвижим имот, представляващ поземлен имот № 664, в кв. 7, м. „Витоша“ – ВЕЦ „Симеоново“, съставляващ дворно място от 660 кв.м., с идентификатор 68134.1606.664, застроено с жилищна сграда с площ от 63,17 кв.м., с идентификатор 68134.1606.664.1 и гараж с площ от 21,30 кв.м., с идентификатор 68134.1606.664 с административен адрес: гр. София, ул. „*****“, и е направено искане на осн. чл. 537, ал.2 ГПК да бъде отменен Нотариален акт за признаване правото на собственост на основание давност № 47, том VII, рег. 9149, дело №942/15.09.2014 г. на нотариус И.Н. с рег. № 040. Ищецът твърди, че с влязло в сила на 24.07.2017 г. съдебно решение от 05.11.2013 г., постановено по гр. дело № 4881/2013 г. по описа на СГС, I ГО, 16 съдебен състав са уважени предявени от ищеца ревандикационни искиове с правно основание чл. 108 ЗС срещу ответника Д. М. В. по отношение на гореописаните недвижими имоти и ответникът е

осъден на основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД да заплати на ищеца обезщетение за неоснователно ползване на имотите за периода от 13.03.2009 г. до 23.01.2012 г. в размер на 24990,00 лв. Тъй като ответниците Д. В. и А. В. продължили да ползват неоснователно имота до 10.11.2017 г., когато с протокол за въвод във владение по изпълнително дело по описа на ЧСИ Г.К. взыскателят бил въведен във владение, ищцовото дружество завело на 20.02.2019 г. иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД срещу ответниците В.и за заплащане на обезщетение за неоснователно ползване на гореописаните недвижими имоти за периода от 20.02.2014 г. до 10.11.2017 г. Било образувано гражданско дело № 2522/2019 г. по описа на СГС, ГО, I-3 състав, като в производството по това дело, ответниците Д. В. и А. В. се позовали на Нотариален акт за признаване правото на собственост на основание давност № 47, том VII, рег. 9149, дело № 942/15.09.2014 г. на нотариус И.Н. с рег. № 040. Въз основа на този нотариален акт ответниците твърждали, че са собственици на имота, че имотът представлявал тяхно семейно жилище, ползвали същия в условията на СИО, като живели двамата заедно в него. Ищецът твърди, че неучаствалата в производството по гр. дело № 4881/2013 г. по описа на СГС съпруга –А. В. била обвързана от решението по това дело, с което ищецът бил признат за собственик в качеството на необходим другар по смисъла на чл. 216, ал. 2 ГПК, като се позовава на ТР № 3 /29.06.2017 г. по тълк. дело 3/2016 г. на ОСГК на ВКС. Правният интерес от предявяването на отрицателни установителни искове ищецът обосновава с факта, че ответниците оспорват собствеността на ищеца с констативен нотариален акт № 47, том VII, рег. 9149, дело № 942/15.09.2014 г., както и че същият е издаден след завеждане на делото, по което били уважени исковите с правно основание чл. 108 ЗС с влязло в сила съдебно решение на СГС по гр. дело № 4881/2013 г.

В срока по чл.131 ГПК ответниците Д. М. В. и А. И. В. чрез назначения особен представител адв. Н. Б. считат предявените искове за недопустими. Сочат, че ответницата А. В. в качеството ѝ на необходим другар по смисъла на чл. 216, ал. 2 ГПК е обвързана от решението по гр. дело № 4881/2013 г. по описа на СГС, 16 съдебен състав, с което ищецът е признат за собственик на процесния имот. Твърдят, че задължителна процесуална предпоставка за допустимост на установителен иск по чл. 124, ал. 1 ГПК е наличие на правен интерес на ищеца. В случая правният интерес на ищеца бил реализиран в производството по гражданско дело, образувано през 2013 г. пред СГС,

поради което молят производството да бъде прекратено.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, по реда на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

С решение от 05.11.2013 по гр. д. № 4881/2013 г., по описа на СГС, I-16 състав, влязло в сила на 24.07.2017 г., по отношение на ответника Д. М. В. е признато за установено на основание з 108 ЗС, че ищецът „П.И.“ ЕАД е собственик на недвижим имот – ПИ № 664, кв. 7, м. Витоша – ВЕЦ Симеоново, съставляващ дворно място от 660 кв.м., застроено със жилищна сграда, с площ от 63,17 кв.м. и гараж с площ от 21,30 кв.м. с административен адрес гр. София, ул. „21- ***** и е осъден да предаде владението върху него на ищеца.

Видно от протокол за въвод във владение от 10.11.2017 г на ЧСИ Г.К. ищецът „П.И.“ ЕАД е въведен във владение на гореописаните имоти въз основа на влязлото в сила съдебно решение по гр. д. № 4881/2013 г., по описа на СГС.

От представеното удостоверение за граждански брак № 0 28316/29.10.1988 г. се установява, че Д. М. В. и А. И. А. са сключили брак на 29.10.1988 г., като не е регистриран режим на имуществени отношения на съпрузите, видно от удостоверение на АВ от 20.11.2017 г.

С нотариален акт №47, т.VII, рег. № 9149, дело №942/20014 год., за признаване на право на собственост на основание давност, съставен на 15.09.2014 г. от нотариус И.Н., с рег. № 040 на Нотариалната камара, ответниците А. И. В. и Д. М. В. са признати за собственици на основание давност на процесния имот с идентификатор 68134.1606.664, заедно с построените в имота сгради: масивна жилищна сграда на два етажа със застроена площ от 60 кв.м. с идентификатор 68134.1606.664.1 и гараж със застроена площ от 20 кв.м. с идентификатор 68134.1606.664.2. Констативният нотариален акт е съставен на основание чл. 587, ал 2 ГПК и протокол от 02.09.2014 г., издаден въз основа на обстоятелствена проверка, извършена по нотариално дело № 942/2014 г.

По делото е представено и влязло в сила на 10.05.2022 г. решение, постановено на 16.04.2021 г. по гр. дело № 2522/2019 г. по описа на СГС, I

ГО, 3-ти състав, с което ответниците Д. М. В. и А. И. В. са осъдени да заплатят на ищеца „П.И.“ ЕАД сумата 34080,65 лв., представляваща обезщетение за неоснователно ползване на процесните имоти, за периода от 20.02.2014 г. до 10.11.2017 г., на онование чл. 59 ЗЗД, ведно със законната лихва, считано от 20.02.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

При така приетата за установена фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Предявените отрицателни установителни искове за собственост са допустими, а релевираното от особения представител на ответниците възражение се явява неоснователно по следните съображения:

Установено е, че след влизане в сила на решението, постановено по гр. д № 4881/2013 г., по описа на СГС, I-16 състав, ищецът е предявил искова претенция с правна квалификация чл. 59 ЗЗД срещу ответниците Д. М. В. и А. И. В. за заплащане на обезщетение за ползване на процесните имоти за периода от 20.02.2014 г. до 10.11.2017 г. В това производство ответниците са отрекли правото на собственост на ищеца, като са се позовали на издаден на 15.09.2014 г. констативен нотариален акт за собственост и са заявили давностно владение по отношение на процесните имоти. Налице са данни, релевантни за предмета на делото, които са нови и не са обсъждани в предишното производство, приключило с влязлото в сила решение по иска за собственост. Новите факти са свързани с периода на осъществяването върху имота от ответниците владение и издадения констативен нотариален акт и обуславят правният интерес на ищеца да предяви настоящите отрицателни установителни искове за собственост срещу ответниците. При това положение осъществяването на новите факти не е обхванато от предмета на спора, разгледан в предходното съдебно производство, цитирано по-горе. Ето защо и не е налице хипотезата на [чл. 299, ал. 1 ГПК](#). В случая ищецът търси защита на своето право на собственост, което е обосновано със същото придобивно основание, както в приключилия правен спор, но ищецът се защитава срещу нововъзникнали /и поради това необхванати от силата на пресъдено нещо/ действия на ответниците, с които се оспорва правото му на собственост. Издаването на констативен нот. акт на основание [чл. 537, ал. 2 ГПК](#), с който са признати за собственици ответниците, по отношение на които е уважен преди това с влязло в сила решение иск по [чл. 108 ЗС](#), безспорно е

ново обстоятелство, което обуславя допустимостта на нов иска за собственост. В случая създадената привидност, че ответниците са собственици с издаването на констативен нот. акт сочи на нов спор за правото на собственост и налага защитата на вещното право и отмяна на издадения констативен нот. акт /[ТР № 178/1986 г.](#) ОСГК на ВС и Решение № 299 от 13.12.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1924/2013 г., I г. о./.

По съществото на спора, съдът намира следното:

Решението, с което е уважен положителен установителен иск за собственост установява със сила на пресъдено нещо, че правото на собственост на предявилото иска лице е възникнало на предявеното с иска основание и съществува към момента на приключване на съдебното дирене. При това положение, доколкото с влязлото в сила решение от 05.11.2013 г. по гр. д. № 4881/2013 г. на СГС, I ГО, 16 състав, е признато, че правото на собственост на „П.И.“ ЕАД съществува към момента на приключване на съдебното дирене, то никоя от страните по настоящото гр. д. № 7748/2021г. по описа на СГС, както и техните правоприменици с оглед разпоредбата на [чл. 298, ал. 2 ГПК](#), не може да повдига правно релевантен спор за наличието на пороци в придобивното основание, на което е било признато правото на собственост на ищцовото търговско дружество.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 3 от 29.06.2017 г., по тълк. д. 3/2016 г. на ОСГК на ВКС по предявен от или срещу съпрузите иск за собственост на вещи или имоти, придобити в режим на съпружеска имуществена общност, съпрузите са необходими, но не са задължителни другари. В мотивната част на решението е прието, че съдебното решение, постановено при участието само на единия съпруг, ще бъде обвързващо и за неучаствалия в делото съпруг, като в този случай защитата му е обезпечена чрез възможността да иска на основание [чл. 304 ГПК](#) отмяна на влязлото в сила съдебно решение или определение за прекратяване на производството поради отказ от иска. Посочено е, че по предявени от или срещу съпрузи иски за собственост върху вещи и имоти, придобити в режим на съпружеска имуществена общност, другарството на съпрузите е необходимо по смисъла на [чл. 216, ал. 2 ГПК](#), тъй като естеството на спорното правоотношение налага решението на съда да бъде еднакво по отношение на двамата.

Предвид приетото в тълкувателното решение, настоящият състав намира, че съпругата А. И. В., която не е участвала в предходно развитото се съдебно производство по предявен от настоящия ищеца срещу съпруга Д. М. В. иск за собственост, е обвързана от силата на пресъдено нещо, доколкото решението касае спорния имот, а съпругата не се е възползвала от възможността си да иска отмяна на решението по реда на [чл. 304 ГПК](#). Тъй като придобивната давност е спряла да тече за съпруга Д. В., не може да се приеме, че такава е текла спрямо нея, независимо дали е взела участие в предходното дело. Този извод се налага от еднаквостта на материалноправното положение на съпрузите при придобиване права в СИО и необходимостта пораждащите ги юридически факти да са едни и същи по отношение и на двамата съпрузи. Т.е. дори да се приеме, че съпрузите са установили владение върху имота, същото е било прекъснато с предявяване на иск от настоящия ищец срещу съпруга Д. В., по време на предходното съдебно производство, поради което такава не е текла в полза и на двамата съпрузи. С образуването на гр. д. № 4881/2013 г. по описа на СГС, 16 състав владението на Д. В. и А. В. е прекъснато и придобивна давност по отношение на ищеца, за периода до влизане в сила на решението по делото / 24.07.2017 г./ не е текла, след което в тяхна полза е започнала да тече нова давност, като владението им е било недобросъвестно, доколкото с влязлото в сила решение по гр. д. № 4881/2013 г. правото им на собственост върху имота е отречено. По изложените съображения, след влизането в сила на решението по предявения от ищеца иск с правно основание чл. 108 ЗС на 24.07.2017г., би могла да започне да тече нова давност, като владението вече ще е недобросъвестно, а до отстраняване на ответниците от имота на 10.11.2017 г. съгласно представения протокол за въвод във владение, респ. до подаване на исковата молба по настоящото дело на 17.06.2021 г., не са изтекли нито пет, нито десет години, поради което не е настъпил предвидения в закона срок, необходим за придобиването на имота по давност от ответниците.

При този изход на вещния спор, на основание чл. 537, ал. 2 ГПК нотариалния акт №47, т.VII, рег. № 9149, дело №942/20014 год., за признаване на право на собственост на основание давност, в полза на А. И. В. и Д. М. В. ще бъде отменен. По отношение направеното искане по чл. 537, ал. 2 ГПК, следва да се отбележи, че същото няма самостоятелен характер, а е последица от уважаване на иска за материалното право.

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за производството в общ размер на 5775,88 лв.

Водим от горното Софийският градски съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „П.И.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Слатина, ул. „*****“ ч е ответниците **Д. М. В.**, ЕГН ***** и **А. И. В.**, ЕГН *****, **не са собственици** на следните недвижими имоти: **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ** с идентификатор **68134.1606.664** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-38/10.07.2012 г. на Изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър, находящ се в гр. София, район „Студентски“, ул. „***** век“, № 4, с площ от 626 кв.м., трайно предназначение на територията – урбанизирана, ниско застрояване /до 10 метра/, номер по предходен план: 664, квартал 7, парцел III, при съседи с посочени идентификатори: 68134.1606.1121, 68134.1606.244, 68134.1606.662, 68134.1606.88, 68134.1606.5019, както и на построените в имота сгради, както следва: **МАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА** на два етажа със застроена площ от 61 кв.м., с идентификатор 68134.1606.664.1 по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-38/10.07.2012 г. на Изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър с адрес на сградата: гр. София, район Студентски, ул. ***** и **ГАРАЖ** със застроена площ от 22 кв.м., който представлява самостоятелна сграда с идентификатор 68134.1606.664.2 по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-38/10.07.2012 г. на Изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър с адрес на сградата: гр. София, район Студентски, ул. *****

ОТМЕНЯ на основание чл. 537, ал.2 ГПК Нотариален акт за признаване на право на собственост на основание давност №47/15.09.2014 г., т.VII, рег. № 9149, дело №942/2014 год., издаден по реда на чл. 587, ал 2 ГПК в полза на Д. М. В. и А. И. В..

ОСЪЖДА Д. М. В., ЕГН ***** и А. И. В., ЕГН *****, да заплатят на **„П.И.“ ЕАД, ЕИК ******* сумата **5775,88** лв. /пет хиляди седемстотин седемдесет и пет лева и осемдесет и осем ст./, представляваща разноси по делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски градски съд: _____